

Faceți cinste numelui de creștin!

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu _____ voastră _____; cu _____, _____; cu _____, _____; cu _____, _____; cu _____, _____ de frați; cu _____ de frați, _____ de oameni.” (2 Petru 1:5-7)

Unul dintre lucrurile care ne frapează la Noul Testament este capacitatea scriitorilor de a condensa multe adevăruri într-un spațiu foarte limitat. Un exemplu edificator este 2 Petru 1:1-14, pasajul pe care îl vom studia săptămâna aceasta. În numai 14 versete, Petru ne dă învățături despre îndreptățirea prin credință, ne dezvăluie ce poate face Dumnezeu în viața celor care s-au predat lui Isus, ne vorbește despre adevărul uimitor că putem deveni „părtași firii dumnezeiești” și ne spune că putem scăpa de stricăciunea care este în lume prin poftă.

În continuare, el ne oferă un fel de catalog al virtuților creștine prezentate într-o anumită ordine. Fiecare virtute este urmată de altă virtute, apoi de alta și tot așa, culminând cu cea mai importantă dintre toate. De asemenea, el scrie despre ce înseamnă să fii în Hristos și să fii „curățit” de vechile păcate, după care aduce discuția despre asigurarea mântuirii, despre promisiunea intrării în „Împărăția veșnică” a Domnului. Și, în final, referindu-se la moartea sa, atinge problema stării omului în moarte. În numai 14 versete, abordează o mulțime de adevăruri importante și profunde!

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI ȘI SUGESTII PENTRU PĂRTĂȘIE

1. Bun venit la studiu fiecărui membru al grupei Școlii de Sabat și mușafirilor!
2. Pregătiți-vă să împărtășiți în grupă un răspuns primit la rugăciune în cursul săptămânii.
3. Pregătiți-vă să povestiți ceva ce ați trăit sau auzit săptămâna trecută! Ce semnificație credeți că are evenimentul respectiv pentru dumneavoastră personal, pentru biserică și pentru lume?
4. Să ne rugăm pentru persoanele de pe lista noastră de rugăciune:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

27 mai – *Ziua grupurilor etnice*

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI PENTRU DEZBATERE

	EXPLICAȚIE	APLICAȚIE
1	De ce este credința noastră „de același preț” cu credința lui Petru și a apostolilor?	În ce anume constă valoarea practică a credinței?
2	De ce încheie Petru lista virtuților cu „iubirea de oameni”?	Concret, ce presupune „să ne dăm toate silințele” în obținerea virtuților enumerate de Petru?
3	De ce unii creștini sunt neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului Isus Hristos?	Cum putem să ne consolidăm chemarea și alegerea (2 Petru 1:10)?
4	Ce credea Petru despre moartea sa?	Ce ați prefera: să știți cum veți muri (ca Petru) sau nu? De ce?
5	Ce vrea să spună Petru prin cuvintele „dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată”?	Cum ne ajută credința să înfruntăm realitatea cumplită a morții?

SUGESTII PRACTICE

1. Ce lucru practic puteți învăța din acest studiu și cum îl veți aplica?
2. Care este planul misionar al grupei voastre? Discutați continuarea lui sau, dacă nu aveți unul, alcătuiți-l!
3. În timp ce ascultați sau vizionați vestea misionară pentru Sabatul acesta, culegeți eventuale idei misionare pe care să le aplicați!

Știrea misionară video poate fi descărcată și vizionată accesând una dintre următoarele adrese de internet: resurse.adventist.pro (secțiunea „Școala de Sabat”) sau YouTube (canalul „Școala de Sabat”).

1. Citește 2 Petru 1:1-4. Ce spune Petru că am căpătat prin Isus Hristos? Cum este exprimată aici realitatea harului?

Petru își deschide epistola cu precizarea că le este destinată celor „care au căpătat o credință de același preț cu a noastră” (2 Petru 1:1). Cuvântul tradus cu „de același preț” înseamnă „de valoare egală” sau „la fel de privilegiată”. El spune că ei „au căpătat” această credință prețioasă, adică nu au câștigat-o prin eforturi sau prin merite personale, ci au primit-o în dar de la Dumnezeu. Sau cum scria Pavel: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8). Ea este prețioasă fiindcă „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6). Și este prețioasă fiindcă prin ea primim făgăduințele.

Petru afirmă că „dumnezeiasca putere” a lui Isus ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia (vers. 3). Numai prin puterea lui Dumnezeu existăm și putem să trăim o viață sfântă. Iar ea ne este dată „prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui” (vers. 3; vezi și Ioan 17:3).

Noi suntem chemați să-L iubim pe Dumnezeu, dar cum să iubim un Dumnezeu pe care nu-L cunoaștem? Putem să-L cunoaștem prin Domnul Isus, prin Cuvântul scris, prin natură și experiențele unei vieți de credință și ascultare. Îl putem cunoaște în mod real dacă observăm cum lucrează El pentru noi zi după zi, iar urmarea va fi schimbarea noastră. Îl putem cunoaște prin harul pe care îl revarsă asupra noastră.

Apoi, Petru spune că am primit „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe”, între care și aceea de a deveni părtași „firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). La început, oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu, însă chipul acesta s-a șters și s-a degradat în mare măsură. Când ne naștem din nou, Isus ne oferă o viață nouă și Se ocupă de restaurarea chipului Său în noi. Dacă ne dorim această schimbare, avem și noi ceva de făcut: să fugim de stricăciunea care este lume prin poftă.

Cum ar fi viața ta dacă nu ai crede?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că puterea lui Dumnezeu este cea prin care le este pus la dispoziție tot ce privește viața și evlavia.

La nivelul sentimentelor: Să se simtă în siguranță deoarece cunosc condițiile succesului în viața creștină și făgăduința intrării în Împărăția veșnică a lui Hristos.

La nivel practic: Să fie și mai hotărâți să-și întărească chemarea și alegerea, prin dobândirea virtuților creștine.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Biruința în viața creștină

- A. Care este legătura dintre făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale lui Dumnezeu și fuga de stricăciunea care este în lume prin poftă?
- B. Ce puncte de legătură dintre virtuțile creștine fac din ele o „scară” pe care, dacă urcăm, devenim roditori în ce privește cunoașterea Domnului Isus Hristos?

II. Sentimente: Certitudinea vieții veșnice

- A. Ce ne spune Petru despre felul în care putem avea certitudinea vieții veșnice?
- B. De ce ne îndeamnă Petru să căutăm să ne întărim chemarea și alegerea?

III. Practic: Să-L cunoaștem pe Isus Hristos

- A. Ce ne spune Petru că putem face pentru a-L cunoaște pe Cel ce ne-a chemat, cunoaștere prin care primim totul în ce privește viața și evlavia?
- B. Ce urmări spune Petru că va avea întărirea chemării și a alegerii noastre?

Rezumat: Petru identifică mijloacele prin care credinciosul poate avea siguranța că își întărește chemarea și alegerea, că nu va aluneca niciodată și că va primi „din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos” (2 Petru 1:10,11).

2. Citește 2 Petru 1:5-7; și compară cu Romani 5:3-5; Galateni 5:22,23 și Iacov 1:3,4. Care este tema comună a acestor pasaje?

Exista o tradiție printre filosofii din lumea antică: să întocmească liste de virtuți. O astfel de listă poartă de obicei denumirea de „catalog al virtuților”, iar în Noul Testament găsim mai multe (Romani 5:3-5; Galateni 5:22,23; Iacov 1:3,4). Cu siguranță, cititorii lui Petru erau familiarizați cu ele, însă lista lui prezintă deosebiri interesante față de cea a unui filosof. Petru a aranjat intenționat virtuțile ca într-o înălțuire, astfel încât fiecare virtute să depindă de cea precedentă și ultima, dragostea, să constituie apogeul tuturor celorlalte.

Fiecare dintre virtuțile enumerate de Petru are un sens special:

Credința: În acest context, credința este încrederea mântuitoare în Isus (vezi Galateni 3:11; Evrei 10:38). *Fapta:* Fapta (în gr.: *arête*) era o calitate prețuită și de filosofii păgâni. Da, credința este esențială, însă ea trebuie să conducă la o viață schimbată, de exprimare practică a credinței. *Cunoștința:* Evident că Petru nu se referă la cunoaștere, în general, ci la cunoașterea care derivă dintr-o relație mântuitoare cu Isus Hristos. *Înfrânarea:* Creștinii maturi sunt în stare să-și țină în frâu impulsurile. *Răbdarea:* Răbdarea înseamnă rezistență, mai ales în fața încercărilor și persecuției. *Evlavia:* În lumea păgână, cuvântul tradus aici cu „evlavie” are sensul de comportament etic datorat credinței într-un zeu. În Noul Testament, transmite ideea de comportament etic datorat credinței în singurul Dumnezeu adevărat (1 Timotei 2:2). *Dragostea de frați:* Biserica este ca o familie, iar evlavia va da naștere la o comunitate în care membrii se respectă și se prețuiesc unul pe altul. *Iubirea de oameni:* Petru așază în punctul culminant al listei dragostea, la fel ca Pavel: „Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13).

Înainte să enumere virtuțile creștine, Petru ne îndeamnă să ne dăm „toate silințele” (2 Petru 1:5) pentru a le dobândi. Ce vrea să spună el prin aceste cuvinte? Ce loc ocupă efortul uman în viața de credință?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: 2 Petru 1:2-4.

Este posibil să devenim părtași firii dumnezeiești și să fugim de stricăciunea care este în lume prin poftă. Este posibil să obținem asigurarea succesului în viața creștină și a intrării în Împărăția veșnică a Domnului nostru.

În pasajul acesta, Petru ne spune că putem atinge toate aceste ținte. Avem nevoie de o cunoaștere efectivă și rodnică a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, care ne-a chemat să fim sfinți, după cum Dumnezeu este sfânt (compară cu 1 Petru 1:15,16). După ce prezintă „scara” virtuților creștine, Petru declară: „Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru, Isus Hristos” (2 Petru 1:8). Prin puterea divină care ne-a fost pusă la dispoziție în făgăduințele scumpe din Cuvântul Său, Dumnezeu ne ajută să devenim părtași naturii divine și să scăpăm de natura coruptă pe care am moștenit-o în lumea aceasta. În acest fel, El ne pregătește pentru veșnicie.

Este important să faceți corect toate conexiunile dintre ideile exprimate în acest pasaj pentru ca participanții la studiu să nu tragă concluzia că pot avea succes în viața creștină prin eforturile proprii, urcând treaptă cu treaptă pe scara virtuților creștine. Da, Petru îi îndeamnă pe cititorii săi să își dea „toate silințele”, dar nu îi încurajează să urce scara singuri sau să creadă că în felul acesta și-ar aduna merite înaintea lui Dumnezeu. În versetul 3, el le reamintește: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia.” După aceea, adaugă că Dumnezeu „ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și de scumpe”, ca prin ele să ne facem părtași firii dumnezeiești și să fugim de corupția lumii. Dumnezeu ne pune la dispoziție tot ce este bun, dar noi trebuie să alegem și să hotărâm.

Activitate și discuție introductivă: Citiți împreună 2 Petru 1:2-4. Discuțați despre pașii rânduiți de cer pentru obținerea biruinței spirituale.

După ce ne prezintă lista cu virtuțile pe care ar trebui să le urmărim în viața creștină, Petru ne arată care vor fi rezultatele obținerii lor.

3. Ce legătură există între ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, creștinii, și modul în care ar trebui să trăim noi? 2 Petru 1:8-11

Petru îi îndeamnă pe cititorii săi să trăiască potrivit cu noua realitate de care se bucură prin Isus, fiindcă au la dispoziție „din belșug” (2 Petru 1:8) calitățile enumerate: credința, fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni.

Problema este că nu toți creștinii trăiesc potrivit cu această nouă realitate. Unii sunt leneși (n.tr. – NTR: „ineficienți”) sau neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului Isus Hristos. Ei au uitat că au fost curățiți „de vechile... păcate”. Dar creștinii trebuie să ducă o viață nouă, demnă de numele pe care îl poartă. Prin Isus, ei au primit iertare, curățire și dreptul de a se face părtași naturii divine. De aceea, ei trebuie să caute să-și întărească chemarea și alegerea. Ei nu au nicio scuză ca să trăiască la fel ca înainte de convertire, nu au nicio scuză pentru a rămâne leneși și neroditori.

„Auzim vorbindu-se mult despre credință, dar avem nevoie să auzim vorbindu-se mai mult despre fapte. Mulți se înșală singuri, trăind o religie ușoară, confortabilă și fără purtarea crucii.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, ed. 2005, p. 42 (50)

4. Ce idee din pasajul studiat astăzi regăsim și în scrierile lui Pavel? Romani 6:11

Îndemnul lui Pavel, similar cu al lui Petru, ar putea fi parafrizat astfel: „Faceți cinste numelui de creștin!” A fi creștin înseamnă a fi o făptură nouă în Hristos, curățită de păcat și părtaşă naturii divine. Lucrurile acestea ne dau posibilitatea de a trăi la înălțimea chemării noastre. A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos.

Recitește îndemnul lui Petru ca și cum ți-ar fi adresat personal.

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Isus Hristos

(Revedeți împreună, în grupă, 2 Petru 1:1,2.)

Și a doua epistolă a lui Petru se concentrează asupra lui Isus Hristos (2 Petru 3:1), la fel ca prima. În primele 15 versete, pe care le vom analiza în cadrul studiului din această săptămână, el menționează explicit numele lui Isus de șase ori, de regulă în asocieri cu calitatea Sa de Domn sau de Dumnezeu, și de multe alte ori face referire la El prin intermediul numelor personale. În versetul 1, Îl numește Dumnezeu și Mântuitor, în versetele 2, 8, 11 și 14, Îl numește Domnul nostru, iar în versetele 8, 11 și 14, Îl numește Isus Hristos (adică Mesia). În versetul 11, spune că El este Domnul și Mântuitorul nostru. Este evident că Petru vrea să le transmită cititorilor săi această perspectivă. El este mândru de numele pe care i l-a dat Isus – Petru („piatra”) și de faptul că este robul și apostolul Său (versetul 1).

De discutat: Ce aspecte ale persoanei Domnului Isus și ale lucrării Sale sunt deosebit de importante pentru mine? Cum pot face ca El să fie pe primul plan în viața mea de zi cu zi?

II. Darurile harului lui Dumnezeu

(Revedeți împreună, în grupă, 2 Petru 1:3,4.)

Tot ce privește viața și evlavia ne-a fost dăruit de Dumnezeu, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui. Potrivit versetului 2, harul și pacea ne sunt înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus. Potrivit versetului 8, noi nu vom fi nici leneși și nici neroditori în ceea ce privește cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos.

De asemenea, Petru ne îndeamnă să creștem în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Practic, el spune că, pentru creșterea noastră spirituală eficientă, cunoașterea lui Isus Hristos ca Domn și Mântuitor este esențială. Dumnezeu ne-a mai dat și făgăduințe foarte mari și scumpe. Crezând în ele, ne putem face părtași naturii divine, odată ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftetele rele, născute din natura păcătoasă. Puterea se găsește în făgăduință (Romani 4:21).

5. În ce cuvinte vorbește Petru despre moartea sa? 2 Petru 1:13,14; compară cu 1 Corinteni 15:12-57.

În 1956, Oscar Cullman a publicat un scurt studiu cu titlul *Immortality of the Soul or Resurrection of the Dead?: The Witness of the New Testament* [Nemurirea sufletului sau învierea morților? Mărturia Noului Testament], în care a argumentat că învierea este incompatibilă cu conceptul de suflet nemuritor. El a afirmat că Noul Testament susține clar învierea morților. „Nicio altă publicație de-a mea”, comenta el ulterior, „n-a stârnit atâta entuziasm, dar nici atâta ostilitate vehementă.”

În urma analizării afirmațiilor despre moarte și înviere din Noul Testament, i se poate da dreptate lui Cullman. În Noul Testament găsim conceptul de înviere și nu conceptul de suflet nemuritor, care supraviețuiește morții trupului. De pildă, în 1 Tesaloniceni 4:16-18, Pavel îi îndeamnă pe cei cărora le-a murit cineva drag să se consoleze cu gândul că morții vor fi readuși la viață de Isus, la revenirea Sa. În 1 Corinteni 15:12-57, el vorbește pe larg despre înviere, accentuând ideea că însăși credința creștină se întemeiază pe învierea lui Isus. Dacă Isus n-a înviat, atunci credința în El este inutilă. Dar, continuă el, Hristos a înviat cu adevărat, ca prim rod al celor care au adormit. Iar învierea Sa din morți face posibilă învierea tuturor celor ce sunt în El.

În versetele 35-50, Pavel vorbește despre învierea trupului și prezintă diferențele dintre trupul pe care îl vom primi la înviere și trupul pe care îl avem acum. Trupul acesta este supus morții, dar cel transformat nu va mai fi atins de boală sau moarte.

În concluzie, în Noul Testament tema morții este abordată din perspectiva învierii, nu a nemuririi sufletului. Aspectul acesta este important de știut atunci când studiem pasajul din 2 Petru 1:13,14.

De discutat: Cum se manifestă în viața mea zilnică harul și puterea ce mi-au fost date de Dumnezeu prin Isus Hristos? În ce situații am găsit putere în făgăduințele lui Dumnezeu?

III. Scara virtuților creștine

(Revedeți împreună, în grupă, 2 Petru 1:5-11.)

Aici, Petru enumeră virtuțile pe care trebuie să le dobândească și să le practice un creștin pentru a fi eficient și rodnic în ce privește cunoașterea Domnului Isus Hristos. Cei care nu uită că au fost curățiți de păcatele lor și care caută să-și întărească chemarea și alegerea vor dezvolta aceste trăsături „din belșug”. Atunci pot fi siguri că nu vor aluneca niciodată și vor primi „din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos”. Invită-i pe membrii grupei să recapituleze aceste virtuți. Discutați despre relațiile dintre ele, care le ajută să formeze o „scară” a dezvoltării spirituale.

De discutat:

1. Câte dintre virtuțile enumerate de Petru sunt vizibile în viața mea zilnică? În ce virtuți cresc sau stagnez?
2. Enumerați virtuțile menționate de Petru și pe cele din lista roadelor Duhului, alcătuită de Pavel în Galateni 5:22,23? Cum putem exemplifica aceste calități creștine în viața noastră?
3. Ce vrea să spună Petru prin expresia „cât voi mai fi în cortul acesta” (2 Petru 1:13)? Vezi și 2 Corinteni 5:1-4. Ce ne spun textele acestea despre natura omului?

3. APLICAȚIA

Unii adventiști de ziua a șaptea cred că la sfârșitul timpului va exista un grup de credincioși care vor ajunge la desăvârșire absolută. Alții cred că desăvârșirea cerută de la noi este relativă și se referă mai degrabă la maturitatea în credință și în practică decât la perfecțiunea absolută. Ellen G. White scrie următoarele despre porunca Domnului Hristos de a fi desăvârșiți, din Matei 5:48: „Noi putem să fim desăvârșiți în sfera noastră așa cum este El în sfera Lui” (*Mărturii*, vol. 4, ed. 2015, p. 396; în orig., 455).

6. Recitește 2 Petru 1:12-15. Ce vrea să spună Petru prin cuvintele „dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată”?

Petru crede că i se apropie moartea și consemnează în această epistolă mesajul său final, sau testamentul.

El își aseamănă trupul cu un cort de care „se va dezbrăca” când va muri. Este atât de evident că el se referă la trup prin cuvântul „cort”, încât traducătorii moderni redau aceste versete astfel: „atâta timp cât sunt în trupul acesta” și „știu că mi se apropie moartea” (NRSV). Când amintește despre „dezbrăcarea de cortul meu”, Petru nu sugerează că, în momentul în care va muri, sufletul lui va supraviețui ca entitate separată.

7. Recitește 2 Petru 1:12-15. Ce atitudine pare a avea Petru în fața realității morții sale și ce lecție de credință ne dă el?

Precizările din 2 Petru 1:12-15 conferă o și mai mare solemnitate cuvintelor apostolului. El scrie această epistolă fiindcă știe că i se apropie sfârșitul și știe acest lucru fiindcă i-a fost descoperit de Domnul. Cuvintele lui nu trădează vreo urmă de frică, de îngrijorare sau de presimțiri rele. El este preocupat mai degrabă de bunăstarea celor pe care îi lasă în urmă. Dorește ca ei să fie tari în adevărul pe care îl au (n.tr. – în „adevărul prezent”, KJV) și îi asigură că, atâta timp cât va fi în viață, va continua să-i îndemne să fie credincioși.

Petru avea o legătură reală și profundă cu Domnul. Îl aștepta moartea și nu avea să fie prea plăcută (vezi Ioan 21:18; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 397; în orig., 537–538), dar nu-și făcea griji pentru sine, ci pentru binele altora. Petru trăia, într-adevăr, credința pe care o propovăduia.

Cum ne ajută credința să înfruntăm realitatea cumplită a morții?

Întrebări pentru meditație

1. Ce făgăduințe biblice m-au ajutat să fug de stricăciunea care este în lume prin poftă?
2. Pe ce treaptă a scării virtuților creștine mă aflu? Mai urc? Mai am de urcat?

4. ACTIVITATE

Între siguranța mântuirii și convingerea că suntem mântuiți există un echilibru fin. Ellen G. White ne avertizează: „Cei care Îl acceptă pe Domnul Hristos ca Mântuitor și, în virtutea încrederii lor de la începutul vieții de creștin, declară: «Sunt mântuit» se află în pericolul de a se încrede în ei înșiși. Ei pierd din vedere propria slăbiciune și nevoia lor continuă de putere divină. Ei nu sunt pregătiți să se confrunte cu amăgirile lui Satana și, când sunt ispitiți, mulți cad în adâncurile păcatului, asemenea lui Petru. Noi suntem avertizați: «Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă» (1 Corinteni 10:12). Singura noastră posibilitate de a fi în siguranță se află în continua neîncredere în puterile proprii și în dependența permanentă de Domnul Hristos” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, pp. 109–110; în orig., 155).

Citiți în grupă 2 Petru 1:8-11. Discutați despre implicațiile (așa cum sunt ele prezentate în versetele 8 și 9) dobândirii virtuților enumerate în versetele 5-7 comparativ cu implicațiile nedobândirii lor. De ce este important să căutăm „cu atât mai mult” (n.t. – „să ne străduim chiar mai mult”, NTR) să ne întărim chemarea și alegerea?

Petru știa că i se apropia sfârșitul și știa ce fel de moarte îl aștepta, deoarece Isus Însuși îi descoperise acest lucru (Ioan 21:18), totuși el nu-și făcea griji decât pentru bunăstarea spirituală a turmei.

De fapt, cum a murit? „Petru, ca evreu și străin, a fost osândit, biciuit și răstignit. Cu perspectiva acestei morți groaznice înaintea sa, apostolul și-a amintit de păcatul său cel mare – tăgăduirea lui Isus în ceasul încercării Sale. Atât de nedispus cândva să recunoască crucea, acum a socotit ca o bucurie să-și dea viața pentru Evanghelie, considerând numai că, pentru el, care Îl tăgăduise pe Domnul, era o onoare prea mare să moară în același fel ca Învățătorul Său. Petru se căise sincer de păcatul acela și fusese iertat de Hristos, după cum se vede din marea însărcinarea dată lui de a hrăni oile și mieluşei turmei. Dar el nu-și putea ierta niciodată gestul său. Nici chiar gândul la agonia groaznică a ultimelor clipe ale vieții nu putea micșora amărăciunea întristării și pocăinței sale. Ca ultimă favoare, el i-a rugat pe cei care-l executau să-l pihonească pe cruce cu capul în jos. Cererea i-a fost îndeplinită și în felul acesta a murit marele apostol Petru.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 397 (537–538)

BIBLIA ȘI CARTEA PROFEȚI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ecclesiastul 12 – Cântarea cântărilor 6

1. Care spune înțeleptul că este datoria fiecărui om?
2. Ce anume se cultiva în En-Ghedi?
3. Câți viteji însoțeau patașca lui Solomon?
4. Unde este menționat Crivățul [trad. Cornilescu]?

Profeți și regi, capitolul 21

5. Ce calități au oamenii pe care îi cheamă Dumnezeu în slujba Sa?